

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/94/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418201962
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8418201962.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: R. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX B. XX, právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 196,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 10Csp/149/2018 - 58 zo dňa 22. 05. 2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania stranám n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 196,- Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. Vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % vo výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovi právo na primerané finančné zadostučinenie proti žalovanému z dôvodu splnenia všetkých zákonných podmienok v zmysle vyššie citovaného § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vzniklo.

4. Predloženým rozsudkom Okresného súdu Kežmarok v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove žalobca preukázal, že v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 4C/116/2015 úspešne uplatnil porušenie práva, preukázal v uvedenom konaní, že žalovaný, ktorý pripravil formulár úverovej zmluvy porušil povinnosti ustanovené mu zákonom o spotrebiteľských úveroch. Hoci žalobca v období od júna 2014 do novembra 2014 uhradil žalovanému celkovo 198,- Eur (6 x 33,- Eur), čím mu na istine bezúročného a bezpoplatkového úveru ostala neuhradená len suma 2,- Eur, žalovaný výzvou zo dňa 17. 08. 2015 označenou zároveň ako varovanie domáhal sa na ňom zaplatenia sumy 198,- Eur a hrozil žalovanému vznikom ďalších trov vo výške 85,99 Eur.

5. Teda nejednalo sa v danom prípade o situáciu, kedy by si žalovaný uplatňoval na žalobcovi pri v skutočnosti bezúročnom a bezpoplatkovom úvere nejakú primeranú odplatu, ale žalovaný napriek tomu, že mu pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru žiaden nárok na úroky a poplatky nevznikol, uplatňoval si na žalobcovi sumu, ktorá o takmer 100 % presahovala žalobcovi poskytnutú istinu úveru.

Uvedené porušenie práva a povinností žalovaným vyplývajúcich z Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa, navyše v takej výraznej intenzite a závažnosti súd prvej inštancie s poukazom na § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považoval za dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi, ktorý úspešnou obranou voči takýmto nedôvodným nárokom v pôvodnom konaní na súde úspešne uplatnil svoje práva.

6. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Tieto zákonom vyžadované osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržané neboli. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na princíp neznalosť zákona neospravedlňuje a uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobcu. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch práve zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrží predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy, v ktorej ako protiplnenie žiada takmer 100 % poskytnutej sumy a to bez toho aby boli dodržané úplne základné zákonom vyžadované náležitosti pre takú zmluvu a že by pre prípad, že sa tak stane, nebol s tým uzrozumený. Je úplne samozrejme predpokladať dokonalú znalosť zákona o spotrebiteľských úveroch a náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch (ktoré sú v danom zákone úplne jasne a prehľadne uvedené) u žalovaného ako profesionála, subjektu, ktorý ich poskytuje dlhodobo a vo veľkom množstve.

7. Je nemožné uveriť tvrdeniu žalovaného o dostatočnom preventívnom a odradzujúcom účinku už samotného rozsudku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keď žalovaný dokonca ešte aj vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že vo väčšine prípadov umožňuje spotrebiteľom sa oboznámiť so zmluvnými dojednaniami (viď strana 4 jeho vyjadrenia). Ak teda sám žalovaný v situácii, kedy právna úprava obligatórne ukladá a za úplne samozrejme považuje (§ 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka) nielen oboznámenie sa spotrebiteľa so zmluvnými dojednaniami, ale aj možnosť spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka) uvedie, že oboznámiť sa so zmluvnými dojednaniami umožňuje len vo väčšine (teda nie všetkých) prípadoch, potom nemožno pochybovať, že samotné určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z hľadiska účelu, podstaty a významu právnej úpravy v zákone o ochrane spotrebiteľa a v jeho § 3 ods. 5 nemôže byť postačujúce a že je plne namieste priznať žalobcovi proti žalovanému primerané finančné zadosťučinenie. Uvedené tvrdenie žalovaného zároveň vyvracia jeho vlastnú obranu spočívajúcu v poukaze na to, že žalobca s ním mal uzavrieť celkovo v rokoch 2003 až 2014 tri zmluvy o úvere, a že teda celkovo trikrát mal možnosť si preštudovať zmluvné podmienky.

8. Úvaha zvolená žalobcom pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvodzujúca ho od sumy ktorú od neho žalovaný na základe zmluvy nedôvodne žiadal v tomto prípade má svoju logiku, opodstatnenie a zodpovedá preventívnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia. Odradiť dodávateľa od recidívy predsa môže práve jeho uvedomenie si, že čím vyššiu sumu od spotrebiteľa bude nedôvodne žiadať (tu to bolo takmer 100 % poskytnutej istiny úveru) tým vyššie finančné zadosťučinenie v prípade úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľom následne bude musieť poskytnúť. Preto odradzujúci účinok vo vzťahu k tomu, aby boli dodržiavané náležitosti zmlúv a aby sa žalovaný v budúcnosti nedomáhal na spotrebiteľoch nedôvodných plnení v takej výške je práve v takom prípade naplnený.

9. Ak žalovaný napriek tomu, že v množstve súdnych konaní mu boli vytknuté dané nedostatky úverových zmlúv a konštatovaná ich bezúročnosť a bezpoplatkovosť naďalej opätovne „skúša“ voči spotrebiteľom uplatnenie vysokých úrokov a poplatkov (čoho dôkazom je aj výzva žalovaného žalobcovi zo dňa 17. 08. 2015 veľavravne označená ako varovanie), je plne namieste sankcionovať a odradiť ho od ďalšej takej recidívy prostredníctvom priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi ako spotrebiteľovi.

10. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, niet pochyb o tom, že požadovanie nedôvodných úrokov a poplatkov zo strany žalovaného od spotrebiteľa

logicky znamená obmedzenie komfortu spotrebiteľa, berie mu čas a kľud. Žalobca sa tu musel brániť nedôvodným nárokom, vyhľadať advokáta, ktorý ho v spore o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zastupoval, bol vystavený riziku absolútne neprimeraného peňažného plnenia keď pri jeho existujúcom záväzku z úveru na doplatenie sumy 2,- Eur od neho žalovaný žiadal zaplatiť mu až 198,- Eur. Toto všetko súd prvej inštancie zohľadnil pri svojom rozhodnutí.

11. Zjavným cieľom právnej úpravy inštitútu primeraného finančného zadosťučineniam je priniesť poctivosť, férovosť, transparentnosť a dodržiavanie práva do dodávateľsko - spotrebiteľských vzťahov. Dodávateľ ktorý nič neporuší, nemusí sa obávať, že by sa nedomohol toho, na čo má sám nárok, alebo žeby dokonca ešte musel plniť primerané finančné zadosťučinenie. Ak ale sám niečo poruší a vytvorí stav, že je daný základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie, tak potom obrana poukazom na porušenie povinnosti (aj dlžníka) je nielen alibistická, ale aj nerelevantná, lebo samotný nárok dodávateľa (tu nárok žalovaného na vrátenie sumy 2,- eur ako nesplatennej istiny úveru) nie je vyhovením žaloby o primerané finančné zadosťučinenie nijako dotknutý.

12. Skutočnosť, že spotrebiteľ (tu žalobca) sám celú svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu nesplnil (tu nevrátil ešte dve eurá žalovanému) nebráni priznaniu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 196,- Eur žalobcovi. Nárok žalovaného na vrátenie zvyšku istiny úveru nie je tým nijako dotknutý.

13. Legitímne využitie zákonného práva žalobcu proti žalovanému v žiadnom prípade súd prvej inštancie nepovažoval za zjavné zneužitie práva, ako to tvrdil žalovaný. Súd považoval za legitímne a spravodlivé priznať žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume, ktorá je matematicky zhodná s tým, čo od neho žalovaný nedôvodne žiadal. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že zväžil všetky okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že je potrebné žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Tým aj odpovedal na tvrdenie žalovaného o tom, že pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné zohľadniť závažnosť vznikutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. K námietke žalovaného, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy len v prípadoch, ak porušenie práva už nie je možné napraviť inak súd prvej inštancie uviedol, že pri opodstatnených nárokoch žalovaný uplatnil aj námietku o tom, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy len v prípadoch, ak porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Podľa názoru súdu pri opodstatnených nárokoch spotrebiteľov nestačí len strohé konštatovanie súdu o porušení práv vyslovením či už bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru alebo určením neprijateľnej zmluvnej podmienky ale je potrebné tento proces zavŕšiť priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom.

14. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Žalobca mal v spore plný úspech, preto podľa § 255 ods. 1 C.s.p. mu patrí plná náhrada trov konania. Vzhľadom na uvedené súd v súlade s § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodol v druhom výroku tohto rozsudku tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením súd v súlade s § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobcu od tejto povinnosti.

15. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Citoval ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Uviedol, že predmetné ustanovenie síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho, ktorého účastníka, ale i iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je potrebné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je už možné napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia. Žalovaný má vedomosť o rozsudku sp. zn. 4C/116/2015 zo dňa 15.03.2016 a má za to, že tento rozsudok Okresného súdu Kežmarok má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu priznanú náhradu finančného zadosťučinenia

za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom arbitrárnom výklade práva. Poukázal na čl. 2 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku a čl. 5 Civilného sporového poriadku, kde poukázal na gramatický výklad slova primerane, v zmysle Krátkeho slovníka slovenského jazyka, štvrté doplnkové a upravené vydanie. Podľa názoru žalovaného porušenie práva by nebolo možné napraviť inak, napríklad v tom prípade, že by žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen jeho deklaráciu. Žalovaný má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na predchádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný zároveň je toho názoru, že žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla, a preto jeho priznanie malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Žalovaný žiada posudzovať konkrétne okolnosti prípadu vzťahu žalobcu a žalovaného. Žalobca sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, keď svojím podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Za spornú považuje žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Žalobca nejakou relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, ktoré určite nie je primerané, čo teda považuje za primeranosť. Predpokladmi priznania finančného zadosťučinenia sú porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákom o ochrane spotrebiteľa osobitnými predpismi, úspešne uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, primeranosť zadosťučinenia a zodpovedná osoba. Všetky predpoklady musia byť naplnené kumulatívne, nepostačuje naplnenie len niektorých z nich. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že sa úspešne domáhal svojich spotrebiteľských práv, na druhej strane je potrebné uviesť, že to bol žalobca kto žiadal o úver. V danom prípade nie je priznaním finančného zadosťučinenia naplnená jeho preventívna funkcia ani z toho dôvodu, že žalovaný v novovzniknutých spotrebiteľských vzťahoch už niekoľko rokov nepoužíva vytykane nedostatky. V prípade ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t.j. navrátenie do predošlého stavu. V danom prípade bolo žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda niečo kompenzovať. Následne žalovaný poukázal na odbornú literatúru, konkrétne na Komentár VII. vydanie Obchodného zákonníka C.h. Beck 2002, str. 148, zároveň na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/652/2001 zo dňa 18.09.2002 a sp. zn. 30Cdo/1747/2014. Zároveň uviedol, že ako špecifikoval Najvyšší súd Českej republiky nebezpečie vzniku ujmy musí byť reálne, nie vyšpekulované a zároveň rozsah tejto ujmy by nemal byť zanedbateľný. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/139/2008 zo dňa 29.04.2008. Žalovaný ma za to, že domáhanie sa žalobcu primeraného finančného zadosťučinenia nezodpovedá požiadavkám všeobecnej spravodlivosti. Nebolo by vhodné ju priznať a nebola náležitým spôsobom odôvodnená. Preto navrhol, aby po vykonanom dokazovaní odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Odvolanie bolo zaslané žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

17. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil odvolací súd na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 05.12.2019 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

18. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistenej skutočnosti vyvodil aj správne právne závery. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na uvedenom nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p. poukazuje.

19. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj k odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. Podmienky ohľadom úspešného

uplatnenia porušenia práv alebo povinností splnené boli. Správne súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Okresného súdu Kežmarok dňa 15.03.2016 č. k. 4Co/116/2015 - 57. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Kežmarok dňa 15.10.2015 domáhal, aby súd určil, že úver poskytnutý mu na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX z 28. 05. 2014 uzavretej so žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Súd jeho žalobe vyhovel, keď mal za preukázané, že na základe uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 200,- Eur. Celkové náklady žalobcu spojené s týmto spotrebiteľským úverom uvedené v zmluve predstavovali 196,- Eur a pozostávali z úrokov vo výške 39,15 % ročne, čo predstavuje sumu 78,30 Eur a z tzv. administratívneho poplatku vo výške 117,70 Eur, RPMN bola 98 %. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona), preto určil úver za bezúročný a bez poplatkov majúci za to, že žalobca mal naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

20. Proti vyššie uvedenému rozsudku podal žalovaný odvolanie o ktorom odvolací Krajský súd v Prešove rozhodol rozsudkom zo dňa 27. 11. 2017, č.k. 23Co/194/2016-78 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil. Podľa názoru Krajského súdu v Prešove rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne. Stotožnil sa s názorom, že v zmluve nie je uvedené aká časť mesačnej splátky pripadá na istinu, aká časť na úroky a aká časť na administratívny poplatok, ako to vyžaduje § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, je preto správny záver súdu prvej inštancie že úver je bezúročný a bez poplatkov a správny je aj záver že existuje naliehavý právny záujem na takomto určení. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil zo žalobcom predloženej fotokópie rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 15. 3. 2016 č.k. 4C/116/2015-57 a rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 27. 11. 2017 č.k. 23Co/194/2016-78, ktorý právoplatnosť nadobudol dňa 3. 1. 2018.

21. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadost'učinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

22. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadost'učinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadost'učinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

23. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadost'učinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi.

24. K uplatneniu práva na primerané finančné zadost'učinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

25. Inštitút primeraného zadost'učinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk

európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

26. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

27. Hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie, že zohľadnil pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia satisfakčnú odmeňujúcu funkciu a to, že niet pochýb o tom, že požadovanie nedôvodných úrokov a poplatkov zo strany žalovaného od spotrebiteľa logický znamená obmedzenie komfortu spotrebiteľa, berie mu kľud a čas a to, že žalobca sa musel brániť nedôvodným nárokom vyhľadať advokáta, ktorý ho v spore o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zastupoval a bol vystavený riziku absolútne neprimeraného peňažného plnenia, keď pri jeho existujúcom záväzku z úveru na doplatenie sumy 2,- eurá od neho žalovaný žiadal zaplatiť mu až 198,- Eur, zodpovedá pravidlám formálnej logiky. Preto priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 196,- Eur podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá jednej zo všeobecných právnych zásad vlastných európskej právnej kultúre, medzi ktoré patrí princíp primeranosti. Odvolacia námietka žalovaného, čo do neodôvodnenia primeranosti priznanej výšky finančného zadosťučinenia súdom prvej inštancie nie je dôvodná. Odvolací súd nemal dôvod vstupovať do hodnotiacej úvahy súdu prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie riadne odôvodnil prečo primerané finančné zadosťučinenie priznal vo výške 196,- Eur.

28. Odvolací súd má za to, že žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol žiadne námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovanie už vyčerpávajúceho zdôvodnenia, poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia tohto súdu.

29. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

30. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky.

31. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania (teraz strany sporu), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania (strana) bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

32. Súd prvej inštancie správne rozhodol. Správny je i výrok o trovách konania. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods.1 a 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd, postupom podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. spojení s ust. § 251 § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania z dôvodu, že mu preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplyvajú. Neúspešný žalovaný nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Preto odvolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.